

Sivistyneiden ja rikkaiden suru

O m a i s u u d e l l a y m m ä r r e t ä ä n kaikkea sitä mitä ihmistoiminnan avulla saadaan luonnosta, hyödyttämään ihmiselämää. Maapalloomme omaa ja sisältää niitä aineelämän alkuperiä, joiden avulla ihmisen elämä tulee mahdolliseksi. Kehittämällä niitä ja uusia löytämällä tekee ihmisen olemisensa helpommaksi ja mukavammaksi. Sivistyselämä kulkee näiden aineen valloituksen avulla: Omatoiminnallisen kehityksemme kautta tulemme sopiviksi asumaan maapalloomme ja saman kautta luomme olosuhteet sopiviksi kehityksemme vaatimuksille. Maa ja sen luonnominaisuudet ovat omaisuuden alkuperä, sekin on omistamisen arvoista. Työ ei välttämättömästi tarvitse omistamista, riittää sekin kun työ vaan saa käyttää luontoa ja tuotantokeinoja, niiden ja omistajan välillä. Omistaja on käyttänyt valtaansa ja omistusoikeuttaan omaksi edukseen. Työ saa sentähden tilaisuuden käyttää itseään ja tuotannon välineitä ainoastaan silloin kuin omistaja tarvitsee ja voi saada etuja. Omistusjako tekee jyrkän luokkajaon.

Työväenluokan luokkaliikkeen tarkoitus on ollut poistaa luokkajako, poistamalla omistusjako. Se tarkoittaa, että niitä keinoja, luonnon tai ihmisen kehittämistä, jotka ovat välttämättömiä, joko yksilön tai koko ihmiskunnan elämälle ja kehitykselle ei saa kukaan yksityisesti omistaa. Työtätekevää kansa tahtoo nyt, ei omistaa ainoastaan, vaan käyttää ne kaikki kaikkien yhteiseksi ja tasa-arvoiseksi hyödyksi. Euroopan työväki on alkanut toteuttaa toteuttamaan sitä.

Omistusoikeutensa turvissa ja sen avulla on omistava luokka taannut itselleen sekä huolettoman toimeentulon, että kaiken opin ja tiedollisen sivistyksen. Vaan sen syyn nojalla, että he ovat näin tehneet, pitävät he menettelyään ja sivistystään ainoana oikeana ja mahdollisena. Omaisuutensa ja sivistyksensä puolesta nyt yläluokka kauhistuu, kun työtätekevää luokkaa vaatii, sekä luomansa omaisuuden, tuotantokeinot ja luonnonlähteet, kuin myöskin opin mahdollisuudet kaikille.

Rikkaat sanovat: omaisuutemme on vaarassa ja oppimattomat, sivistymättömät voivat nousta yläpuolelle, hävittää sivistyksen ja omaisuuden. Tämä pelko on herättänyt heissä äärettömän huolen ja he käyvät tukahduttamaan työväen nousua kaikilla haltuunsa valtaamalla keinoilla. Ilmoja liitelevistä lentokoneista pudotettavilla pommeilla tuhoaan, sala- ja julkimurhaajilla ja mustimmilla typeryyden täivaan neuvajilla koetetaan masentaa uuden ajan suurinta liikettä.

Eivätkö rikkaat ryöstä silloin köyhää kun ajavat hänet pois työstä, ajavat niitä tuhansittain? Eikö silloin riistetä ensimmäinen ja suurin ihmisoikeus, Työväki, vaikka ottaakin heiltä omistusoikeuden, ei ota työoikeutta vaan

asettaa työpakon; ajatelkaahan: pakottaa laiskoina eläneet hyödyttämään itseään ja yhteiskuntaa! Työpakko ei ole samaa kuin pakkotyö. Yläluokan sivistys on raakuutta joka kerta kun nälän pakottamana ajetaan lapsia tehtaisiin ja kaivantoihin työhön. Lasten tulisi saada koulukasvatusta niin pitkälle kuin aikamme tieto kantaa. Työväki vaatii oppia ja tietoa ja sen avulla se nouseekin valtaan. Sivistys ei ole vaarassa, työväki ainoastaan tahtoo sen pelastaa joutumasta, ei vaaraan, mutta vaaraksi. Yläluokkamme sivistys on ollut koko ihmiskunnalle sanoin kuvaimattomaksi turmelukseksi. Katsokaa maailmaa, minkälainen se on tänäpäivänä! Ketä syytetään rauhan aikana teollisuuden luomasta kurjalistosta, kurjuudesta, siveettömyydestä ja tietämättömyydestä? Ketä syytetään maailman sodan uhreista, miljoonista tuhotuista ihmisengistä, kansojen nälkäänkuolemista? Yläluokkaa! Se on kaikki "sivistyneen" omistavan valtuutuksen työtä. On ihme, että kaiken tämän perästä aurinko vielä paistaa yllenne! Mutta se onnen aurinko, jonka he ovat anastaneet itselleen riistämällä työväkeä, se pimenee, se sammuu, kokonaan otetaan pois ja annetaan niille, jotka ymmärtävät käyttäviä sitä oikein, lämmittämään ja valaisemaan kaikkia, ensin niitä, jotka ovat olleet osattomia sen sulosta.

Sana, omistus, on katoava ihmiskielestä, siinä merkityksessä kuin omistava valtuutuksen sen käsittää. Luokkasivistyksen lahonnut, mädännäisyyttä peittävä kuori hajoaa kuin syyspäivän usvat raikkaan tuulen puhalttaessa. Vaikka sorretun luokan nousu on pelättävä, niille, jotka ovat syypäät sen luokan olemassaoloon, on siinä kuitenkin oleva se uusi voima, joka pystyy johtamaan ihmiskunnan kohtalon va-

Ovatko Venäjän naiset "kansallistutettu"?

Kirj. Louise Bryant.

Vallankumouksellista Venäjää kohtaan on tehty monta rikosta, mutta yksi niistä on mustempi kuin kaikki toiset — Venäjän naisten kansallistuttamisesta keksitty likanen juttu. Kukaan ei voi odottaa, että vanhan järjestelmän puoltajat, ne elävältä kuolleet, jotka tahtoivat turmella elämän ja edistyksen kuluneiden opinkappaleiden haaskan lemmulla, entisillä raakuuksilla, entisillä ennakkoluuloilla ja kaikilla orjuuden muodoilla, olisivat suvaitsevaisia Venäjän sovietiteja kohtaan, samalla kertaa kuitenkin ei kukaan odottaisi heiltä sellaista sokeutta, sellaista kauhistuttavaa tekopyhyyttä.

Nämä ihmiset ovat rakentaneet suojaumuurin Venäjän soviittiasavallan ympärille "estääkseen poliittisen tartunnan leviämistä." He ovat tehneet valheista taitavasti kudotun verhon estääkseen totuuden Venäjän asioista tulemasta julkisuuteen. Mutta se tehtävä jonka he ovat itselleen ottaneet, on ylikuonnollinen. Totuus on kostava liekki, joka hävittää heidät ja heidän suojaumuurinsa! Nyt jo pilkistää valon säteitä heidän valheverhonsa läpi, siellä ja täällä siihen ilmestyy aukkoja. Vanhat valtiomiehet, jotka ovat tottuneet salaiseen diplomaattian ja yksinvaltioiden menettelytapoihin, vapisevat raivosta, uhkaavat ja vehkelevät. Mutta he eivät ole kylliksi taitavia peittääkseen valheverkkoonsa ilmeneviä aukko-

pautta kohti. Se sisältää taloudellisenkin vapauden. Tämä aika on taistelun aikaa, mutta se taistelu on köyhälistön riemu- taistelu, se on oikeuden ja vapauden ensimmäinen todellinen suuri tehtävä. Kavahtakaa valtanpitäjät, me nousemme!

Alfred Ruis.

ja; he eivät kykene tekemään niin hentoa parsintaa; heidän valheensa ovat siihen liäksi julkeita ja heidän sormensa liaksi kömpelöt... Heitä vastassa on koko maailman nuoruus ja kaikkien kansojen uupuneet, riistetyn pohjakerrokset.

Tarkastakaamme kertomusta naisten kansallistuttamisesta. — Tehdäksemme sen, tulee meidän luoda silmänsä Venäjän historiaan hiukan varhaisempiin vaiheisiin. Meidän täytyy muistaa kuinka kauan ja kuinka hirvittäväillä uhrauksilla Venäjän naiset ovat taistelleet vapauden saavuttamiseksi. Eikö koko maailma tiedä sitä, että tuhansia Venäjän naisia vietiin vuosittain Siperian kolkkoihin vankiloihin ja että he menivät vapaaehtoisesti, ilomielin maanpakoon ja kidutukseen siksi kun heidän sieluissaan hehkui usko ihmiskunnan vapautuksesta? Tuhannet Venäjän naiset antoivat henkensä ja vapautensa, jotta maailma puhdistuisi tsaarivallan hirmuista. Ei ketkään naiset maailman historiassa ole milloinkaan uhranneet niin paljon tai olleet niin tietoisia vapauden arvosta kuin he.

Vuonna 1917 tapahtui vallankumous. Vapautustalutuihin osaa ottaneet naiset alkoivat ottamaan heille oikeudellisesti kuuluvia tehtäviä kansan elämässä. Heitä tuli Siperiasta, maanpaosta ulkomailta, heitä kohosi kaikkialta kautta Venäjän. Tuntuisiko se järkevältä, että sellaiset taistelevat naiset alistuisivat nöyrästi alennukseen ja häväistykseen? Tuntuuko se ollenkaan järkevältä, että vallankumouksellisen Venäjän miehet tehtoisivat heitä häväistä?

Vallankumouksen jälkeen ei ole ollut edes kysymystäkin siitä, tulisivatko naiset olemaan tasa-arvoisia tai ei. He olivat taistelleet uljaasti vapauden puolesta ja vallankumouksellinen halitus kohteli heitä kaikella kunn-

(Jatkoo toisella sivulla)

Sortuessa Kansan Vallan -- Kirj. E. R—nen

(Martins Ferryn s. s-o. "Miljoonan Markan" juhliin 12 p. huhtik. 1919.)

Tuli turma tuhatpäinen,
kulki kautta rajamaan,
levitellen tuhoansa
korven köyhään asujaan.
Iski sinne, iski tänne
mutta aina raatajaan:
povehen löi köyhän kansan,
Idän hallan routimaan.

Kulki turma, tuhon teki,
viljan oivan halla löi,
mikä alta sorron, vainon,
kauniina jo kihelmöi.
Siihen iski sorron mahti
— verimahti — voimallaan;
sortui kaunis kevät kylvä,
niitti turma satoaan....

Missä ennen seisoi templi
aatteen paja mahtava,
koti kallis raatajille,
lepopaikka hupaisa —
Siihen iski turman tuli
konnain mahti verinen,
kaameasti rvsähdellen
sortui koti kultainen.

Missä painui köyhän sana
paperihin valkoiseen,
totuus jalo puhtahana
ase työhön yhteiseen —
siinä seisoo sorraläjä,
koston merkki konnien,
...virtaa veri vuolahana
sydänverri orjien....

Kaiken riisti murhajoukot
maahan löi ja hajoitti,
minkä joukko raatajien
yhteisvoimin kohotti.
Sortui kansan sana vapaa,
sortui köyhän oikeus!
Kahleen kurjan kuristama
on nyt kansain vapaus....!

Mutta eipä jäisyyteen
ole kaikki sortunut —
vielä elää aate orjain,
nousee joukko murtunut!
Nousee joukko uuden ajan
vallan väärän kukistaa,
laulut vapauden kaikuu
kable orjain kirpoaa!

Siksi, sisko, veli täällä,
velttaus nyt sivuu lyö,
eteen kansan sortumehen
alkakaamme yhteistyö,
"Ylös heimo sorron yöstä!"
— otkoon meillä tunnus,
sitä vaatii veljestunto
siin on kansan pelastus!

Ylös koti raunioista,
sana vapaa raikumaan!
Ylös kansaa kahleista,
sisko, veli auttamaan!
Apu kaikki minkä voimme
antakaamme heille se,
tuhatkerroin aika meille
takaisin sen palkitsee.

Antakaamme nurkumatta
empimättä väheäkään,
orpo sisko, orpo veli,
auttakaamme elämään!
Silloin täytyy toive kansan
usko työhön yhteiseen,
nousee joukot kahleistaan,
aamu orjain valkenee!